

Δεν προτίθεμαι να «σταυρώσω», τον Μιχάλη Λιάπη. Υπάρχουν πολλοί ειδικοί για αυτό. Δεν επιθυμώ επίσης να αποδομήσω τους πολιτικούς εν γένει, καθότι έτσι βολεύονται σκοτεινότερες δυνάμεις.

Οι ασχολούμενοι με τον παραπολιτικό ρεπορτάζ έχουν καταγράψει ότι ο Μιχάλη Λιάπης ήταν ο αγαπημένος ανιψιός του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Τούτο τεκμαίρεται και από την πρώτη εμφάνιση του αποκαλούμενου και Εθνάρχη, μετά από 10 έτη στην μητέρα πατρίδα εκείνη τη θυελλώδη νύκτα της 24ης Ιουλίου του '74. Βγαίνει λοιπόν ο Καραμανλής από το Γαλλικό προεδρικό αεροσκάφος, που είχε ευγενικά παραχωρήσει ο Ζισκάρ ντ' Εσταίν και ακολουθεί ο και ο Λιάπης. Πλήθος κόσμου, από κάτω, παραληρεί πανηγυρίζοντας ταυτόχρονα και την πτώση της στρατιωτικής δικτατορίας.

Είναι απορίας άξιον πως αυτός ο αναμφίβολα ευφυής και πονηρός πολιτικός δεν μπόρεσε να αντιληφθεί ότι εκείνος ο ανιψιός του δεν είχε τα προσόντα. Αν ο νεποτισμός δεν ήταν κυρίαρχο χαρακτηριστικό της Ελληνικής πολιτικής σκηνής ο Μιχάλης Λιάπης θα ήταν άλλος

ένας ελαφρύς κοσμικός κινούμενος στο αβαθές της πλατείας. Δεν μπορώ να γνωρίζω την παιδεία του επί 24 ετών βουλευτή. Αυτό που μπορώ να καταλάβω είναι ότι η οποιαδήποτε καλλιέργεια είχε, δεν τον εμπόδισε να γίνει αντιπαθής, κυρίως για το, εντελώς ανεξήγητα, μεγαλοπρεπές, αυτοκρατορικό ύφος που περιέφερε.

Εγνωσμένο, μελανό σημάδι το ταξίδι στη Γερμανία μαζί με τον απόγονο του, καθώς το σύνολο των εξόδων της αποστολής το κατέβαλε ο επικεφαλής της εταιρείας που συνεργαζόταν με το ελληνικό Δημόσιο και συγκεκριμένα με το υπουργείο του. Χριστοφοράκος το επώνυμο για όσους το έχουν λησμονήσει.

Τέλος πάντων, αυτό και άλλα του στοίχισαν την όποια πολιτική καριέρα είχε αναπτύξει. Ήταν ένα είδος δικαιοσύνης. Από την άλλη βέβαια, δεκαετίες βουλευτής και υπουργός χωρίς δεξιότητες, προσόντα, ικανότητες, πως να το εννοήσουμε; Κάποιοι τον προτίμησαν. Ιδού η λαϊκή συμμετοχή.

Λοιπόν, με την Ελλάδα να ψυχорραγεί ανάμεσα στην επαπειλούμενη, την επερχόμενη και την εν τοις πράγμασι χρεοκοπία, ο Μιχάλης Λιάπης, πρώην υπουργός Μεταφορών, έχει καταθέσει τις πινακίδες του Tuareg, τις έχει αντικαταστήσει με πλαστές και βολτάρει κατά δήλωσή του στην Αρτέμιδα, ασφαλώς ανασφάλιστος, παραβιάζει πινακίδα

stop

, συλλαμβάνεται, το θέμα δεν πνίγεται και γίνεται πρωτοσέλιδο.

Ακολουθως, αντιμετωπίζει τα φώτα της αρνητικής δημοσιότητας με το βλέμμα της φωτογραφίας άνωθεν. Αυτό ακριβώς, το ύφος, μπορεί να είναι ένα ατού για την απαλλαγή του από το αστικό μέρος της υπόθεσης. Τι να καταλογίσεις σε αυτό το βλέμμα; Αυτοί που δεν απαλλάσσονται είναι οι ψηφοφόροι του.

Είναι θλιβερό που αυτός ο τόπος είχε τέτοιους ανώτερους Δημοσίους υπαλλήλους, είναι θλιβερό για το σύστημα που τους έθρεψε, τους ανέδειξε. Είναι τέλος θλιβερό που η αποκαθήλωση αυτών, συνυπάρχει με την ακόμα πιο βάρβαρη, πιο απάνθρωπη, πιο βλακώδη επιβολή του κράτους!